

Spor af Noget i Loven, som antyder, at Lovgiveren har ment Andet, end hvad Loven virkelig har sagt. Jeg skal altsaa indskrænke mig til selve det foreliggende Spørgsmaal, og jeg skal da sige, at det forekommer mig, at der i Virkeligheden ingen særegen Anledning er til at komme ind paa en vidtløftig Undersøgelse af de Spørgsmaal, der kunne knytte sig til den i sig selv vanskelige og vidtstgige Sag, og at det heller ikke er nødvendigt at gjøre Indstilling derom. Thi jeg tror at turde love Thinget, at der vil blive megen Anledning til at drøfte denne hele Sag paa et senere Stadium og paa et meget videre Grundlag. Jeg mener naturligvis dermed, at det ikke vil mangle paa Andragender af høist forskjellig Natur, som ville indeholde Opfordring til en mere flersidig Drøftelse end dette enkelte Spørgsmaal, saavel med Hensyn til den forskjellige Form, hvorunder Labene kunne være lidte, som ogsaa med Hensyn til den Rækkevidde, som Fyldestgjørelsen af saadanne Fordringer paa Erstatning kan faae. Her skal jeg indskrænke mig til at sige, at det selvfølgelig meget snart vil ses, at vi staa overfor et Æmne af en meget vanskelig Beskaffenhed, hvad enten man vil søge Billighedskravene fyldestgjorte gennem en Lov eller ved Pragis. Det vil blive meget vanskeligt at fastsætte Grændsen for de Tilfælde, hvor der af Billighedshensyn kunde være Rye til at give Erstatning for saadan Skade, som er paadraget enkelte Personer ved Foranstaltninger, som have sigtet til at skjærme Dele eller afværge Fare fra det Dele, som i det foreliggende Tilfælde. Det kan være meget vanskeligt at træffe den rette Grændse derfor; men skulde man give Erstatning, vil det jo være en Selvsølge, at man ikke blot skulde give Erstatning i saadanne Tilfælde som det, her foreligger. Skal man give Erstatning for den Skade, som de Foranstaltninger, der træffes i Anledning af Indførsel af den ondartede Lungesygge, kunne bewirke, ser jeg ikke rettere, end at man ogsaa i samme Dødelik maa være betænkt paa at erstatte Skade, som foranlediges ved Afspærring i Anledning af Snive. Jeg kan ikke se Forskjellen. Jeg vil gaa meget videre og sige, at ikke blot for det direkte, men ogsaa for det indirekte Lab, der foranlediges den Enkelte ved saadanne Foranstaltninger, maatte der gives Erstatning, og jeg kan ikke se rettere, end at der da ogsaa kunde være Anledning til at sige, at de Kreaturhandlere, der have levet af Kreaturumfætning, upaatvilelig have lidt overordentlig Begrændsning i deres Næring og derved lidt et meget stort Lab, og at man derfor ogsaa burde komme dem til Hjælp. Ja, jeg vil gaa endnu videre og sige, hvilken Forskjel er der paa det Lab, de Paagjældende lide ved manglende Benyttelse af deres Kreaturstalbe eller deres Varme, eller at de ikke have Mælk at sælge, og det Lab, Skibshederne lide ved, at Halvdelen af deres Trafik paa England bewæres dem? Hvor er Grændsen for de Tilfælde, hvor man kunde

stille Fordringer til Staten om Erstatning, naar man blot vil hente Berettigelsen dertil fra Billighedshensyn? Jeg vil altsaa sige, at denne Sag ganske vist vil komme frem her i Thinget igjen paa en eller anden Maade — jeg tør forudsige det med stor Sikkerhed —, og den vil da komme til at foreligge med et saadant Tillæg af Andragender, der gaa i forskjellige Retninger og støtte sig til Lab, der hidrøre fra forskjellige Grunde, at man vil faae langt rigere Leilighed end overfor dette enkelte Tilfælde til at skjærpe denne Sag en alvorlig Drøftelse og indgaaende Behandling. Naar man atter her kommer ind paa Spørgsmaalet om Revision af Veterinærlovgivningen, det er jo en Sag, som jeg selvfølgelig efter de Udtalelser, der saaldt her i Anledning af Andragendet fra Odense i den første Del af Samlingen, vil tage under Overveielse — vil jeg dog sige, at vi have fra den engelske Regjering, som har gjort sig nye bekendt med vor Veterinærlovgivning, saadet den Udtalelse, at den er meget fortreffelig, ja det er endogsaa blevet sagt mig, at den engelske Regjering har betegnet vor Lovgivning som den bedste, den kjendte. Efter det Forhold, hvori vi staa til England, forekommer det mig, at det er en Udtalelse, som man maa tillægge megen Betydning, som man maa tillægge megen Betydning, og at det vilde være utilladeligt, idetmindste i de Retninger, der have Indflydelse paa Englands Bedømmelse af vore Foranstaltningers Tilfredsstillighed i Tilfælde af Udbrud af ondartet Kvægsygge, ikke at tage særligt Hensyn dertil. Jeg tror heller ikke, — det er min Opfattelse, — at man ved en Revision af Loven lettelig vil komme til at fastsætte Lovlig Adkomst til Erstatning, fordi den Paagjældende lider Lab ved Foranstaltninger for at afværge den Fare, der kan være, for at faae udbredt Smitte blandt Husdyrene. Det vilde tillige ikke blot være vanskeligt at bestemme, paa hvilke Omraader der kunde være Anledning til at indrømme saadan Erstatningsydelse fra Staten; men selv om man havde faaet fastslaaet Rammen, tror jeg, at det i de enkelte Tilfælde indenfor Rammen vilde være i høieste Grad vanskeligt at fastsætte Maalet og Grændsen for Erstatningen. Man maatte f. Ex. med Hensyn til Kvægsygge spørge: Hvor skulde vi standse? Jeg ser ikke rettere, end at det, naar man skulde komme til at bestemme en saadan Erstatning, vilde være overordentlig vanskeligt at fastsætte Grændserne; thi det er ikke Tvivl underkastet, at en overordentlig stor Del af Landbrugerne og de Næringsdrivende, ja næsten Alle, mere eller mindre paa indirekte Maade ere berørte af dette Forhold; det vil kunne paavises med fuldkommen Bestemthed. Det er ikke de Enkelte, der lide store Lab, og som fremkomme med deres Begjæringer, som alene lide Lab, men der lides Lab af mange forskjellige, og Forskjellen mellem Adkomsten til Erstatning for den One og den Anden er saa van,